

Ret til i mange Tilfælde at træffe mere gunstige Afgørelser for de tilskadekomne, end Arbejderforsikrings-Raadet gør.

Jeg skal kort fremføre et Eksempel. En Arbejder i Aarhus var kommet til Skade, det var en Skade i Bækkenpartiet. I Februar, vistnok den 12., i Aar indsendte hans Læge i Aarhus en Erklæring til Arbejderforsikrings-Raadet, hvori han krævede en Bandage. Den 21. April er den tilskadekomne Arbejder i København til Undersøgelse, altsaa $2\frac{1}{2}$ Maaned efter. Den 25. Maj faldt Raadets Kendelse, men intet Svar paa Ønsket om Bandage. Den 31. Maj skrev jeg til Arbejderforsikrings-Raadet og forlangte en bedre Ordning af den tilskadekomne Arbejders Dagpenge og krævede samtidig den af Lægen forlangte Bandage. Først den 30. Juli kom der saa Svar, hvori det hedder: „Endvidere skal man meddele, at det vil ikke kunne paalægges Forsikringsselskabet at betale en Bandage.“

Altsaa, ca. $\frac{1}{2}$ Aar efter, at den stedlige Læge har krævet en Bandage, kommer der Afslag. Jeg gør opmærksom paa, at Arbejderforsikrings-Raadet ikke siger, at Bandagen er overflødig for den tilskadekomne, men kun, at Forsikringsselskabet ikke skal betale den. Jeg tror ikke, at ret mange vil fortolke Ulykkesforsikringslovens § 23 paa den Maade, som Arbejderforsikrings-Raadet her har praktiseret. Sammenholder man Lovens § 24 med § 34, kan man ikke komme til andet Resultat, end at der skal ydes den tilskadekomne Dagpenge indtil Afgørelsesdagen, hvis han efter Lægens Erklæring vedvarende er uarbejdsdygtig, selv om Aarsdagen for Ulykkestilfældet er overskredet. Men jeg kender adskillige Tilfælde, hvor Arbejderforsikrings-Raadet har afslaaet at yde Dagpenge i Tiden fra Aarsdagen til Afgørelsesdagen, selv om den tilskadekomne med Lægens Erklæring i Haanden har kunnet dokumentere, at han var uarbejdsdygtig i dette Tidsrum.

Det er den eneste logiske Fortolkning af Loven, at der gives Dagpenge indtil Afgørelsesdagen, naar den tilskadekomne er uarbejdsdygtig indtil den Dag. Mange tilskadekomne vil ellers i Tiden mellem Aarsdagen og Afgørelsesdagen være henvist til Hjelpekassen eller Fattigvæsenet, og det er sikkert ikke Lovens Mening.

Jeg maa atter i Aar beklage, at man i mange Tilfælde gaar alt for skematisk frem ved Bedømmelsen af den tilskade-

komnes Invaliditetsgrad. Der maa tages Hensyn til den tilskadekomnes Forhold, hans Betingelser for at kunne tjene noget i Fremtiden, og det kan Arbejderforsikrings-Raadet ogsaa gøre uden at komme udenfor Lovens Grund. Jeg kender mange Eksempler paa, at man har afgjort tilskadekomne Arbejders Invaliditet til 5—10—15 pCt., skønt enhver, der ser praktisk og fornuftigt paa Forholdene, maa erkende, at det er alt for lidt. Det er derfor ikke saa underligt, at saadanne enkelte Afgørelser fremkalder Utilfredshed og Misfornøjelse.

Da vi i sin Tid fik Ulykkesforsikringsloven, lukrede Forsikringsselskaberne jo i høj Grad derved; der strømmede Guld ind i deres Kasser. Det gjorde heller ikke noget, naar Pengene saa kom Arbejdets Invalider til gode, men man kan ikke frigøre sig for at faa den Opfattelse, at Arbejderforsikrings-Raadets Flertal i mange af sine Afgørelser i alt for høj Grad kommer til at varetage Forsikringsselskabernes Pengekassers Interesse paa de tilskadekomne Arbejders Bekostning. Og det var sikkert ikke Rigsdagens Mening med Loven. Vi kan være uenige om mangt og meget her i Rigsdagen, vi kan være uenige om Arbejds løn og Arbejdstid o. s. v., men jeg tror dog, at der i Rigsdagen og ogsaa ude i Befolkningen er Stemning for, at en arbejdende Mand eller Kvinde, der under sit Arbejde kommer til Skade, mister et Lem eller paa anden Maade bliver gjort uarbejdsdygtig, har Krav paa at faa en saa human Bedømmelse som muligt; det har Arbejdets Invalider Krav paa; den sørgelige Fremtid, der aabner sig for mange af disse tilskadekomne Medborgere, er trist og mørk nok endda.

Men hele dette Problem er ikke alene en Sag mellem de tilskadekomne Arbejdere paa den ene Side og Arbejderforsikrings-Raadets Flertal og Forsikringsselskabernes Pengekasse paa den anden Side. Det er ogsaa en Sag, som i højeste Grad angaar Stat og Kommune, altsaa Skatteborgerne. Naar Forsikringsselskaberne slipper fra Forpligtelserne saa billigt som muligt, maa Stat og Kommune i mange Tilfælde yde Resten. Det er noget, som Hjelpekassernes Bestyrelser omkring i Kommunerne kan tale med om, og desværre er Fattigvæsenet heller ikke uden Erfaringer i saa Henseende. Mange Steder giver man Arbejdsinvalider Aldersrente efter § 1 i Aldersrenteloven allerede fra 60 Aars Alderen, hvis de da ikke forinden er kommet ind under Fattigvæsenet, og det er jo kun